Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 20

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὀλίγον πρὶν νὰ ξημερώσῃ, ὁ Ἀνδρῖκος εἶδε μίαν μεγάλην σαύραν, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ σωρὸν ξεροφύλλων. Ἐνθυμήθη, ὅτι οἱ μαῦροι τρώγουν αὐτὰ τὰ ζῷα καὶ ὅτι τὸ κρέας των δὲν φαίνεται πολὺ ἀηδιαστικόν. Θὰ ἐπροτιμοῦσε βέβαια κανένα μπιφτέκι ἢ κανένα ὀρνίθι ψητόν, —ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ . . .

Ἡ σαύρα εἶχε μάκρος δύο ποδῶν τουλάχιστον, καὶ βέβαια δὲν θὰ ἦτο πολὺ πρόθυμη νὰ σταθῇ νὰ την συνδιαλέγουν. Πῶς νὰ κάμῃ ὁ Ἀνδρῖκος, ποῦ δὲν εἶχεν ἄλλο ὅπλον, παρὰ τὸ μπαστοῦνί του καὶ τὸ μαχαῖρί του;

Ἔβαλε τὸ μαχαῖρι ἀνάμεσα στὰ δόντια του, ἐπῆρε τὸ μπαστοῦνι μὲ τὸ δεξί του χέρι, καὶ ἄρχισε νὰ σύρεται σιγὰ-σιγά, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ μέλλον φαγητόν του.

Εὐτυχῶς ἡ ἰγκουάνα (ἡ μεγάλη σαύρα), ἐκοιμᾶτο βαθειά.

Μὲ μεγάλας προφυλάξεις, ὁ Ἀνδρῖκος κατώρθωσε νὰ την πλησιάσῃ ἀπὸ δύο βήματα. Τότε ἐσήκωσε τὸ μπαστοῦνί του καὶ της ἐκατάφερε μιὰ καλὴ μπαστουνιὰ στὸ κεφάλι.

Ἡ ἰγκουάνα ἐπετάχθη διαμιᾶς, ἐπέρασεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη τοῦ Ἀνδρίκου, τὸν ὁποῖον ἀναποδογύρισε, καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐσηκώθη καὶ την ἐκυνήγησε. Τὴν ἔφθασεν ἐκεῖ εἰς τοὺς θάμνους καὶ της ρίχτηκε μὲ μπαστουνιές, γυρίζων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ προσέχων νὰ ποφεύγῃ τὰ δόντια της.

Ζαλισμένον ἀπὸ τὴν βροχὴν τῶν κτυπημάτων, τὸ ἑρπετὸν ἐσύρετο μὲ κόπον. Ὁ Ἀνδρῖκος ἑτοιμάζετο νὰ το ἀποτελειώσῃ, ὅταν ἀκούει ἀπὸ πίσω του ἕνα θόρυβον καὶ στρέφεται διαμιᾶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα ζῷον ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ δάσος μὲ φοβερὸν πήδημα, κ' ἔπεσεν ἐμπρὸς εἰς τὸ ναυτόπουλο, εἰς ἀπόστασιν πέντε μόνον βημάτων. Ἦτο πάρδαλις· ἀλλὰ ὁ Ἀνδρῖκος τὴν ἐπῆρε διὰ τίγριν, ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματος καὶ τοῦ τριχώματός της.

Ἐνῷ, κατατρομαγμένος, ἐκύτταζε τὸν νέον ἐχθρόν, ἡ πάρδαλις ἐξαπλώθηκε χάμω σὰν γάτα καὶ ἄρχισε νὰ τον κυττάζῃ μὲ προσοχὴν καὶ αὐτή. Θὰ ἔλεγες, ὅτι ἐσυλλογίζετο ἀπὸ ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ προσβάλῃ τὴν λείαν της.

Ὁ Ἀνδρῖκος, χωρὶς νὰ σηκώσῃ ἀπὸ πάνω της τὰ μάτια του, ὀπισθοχωροῦσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς ἕνα δένδρον. Ἡ πάρδαλις ἐξακολουθοῦσε νὲ μένῃ ἀκίνητη. Μόλις ὁ Ἀνδρῖκος ἠσθάνθη ὅτι ἤγγισε τὸ δένδρον, ἐστράφη ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ σκαρφαλόνῃ μ' εὐκινησίαν θαυμαστήν. Εἰς μίαν στιγμήν, εὑρέθη ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους.

Ἐκεῖ θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἐξασφαλισμένος, ἂν δὲν εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι μερικὰ ζῷα αἰλουροειδῆ, σκαρφαλόνουν καὶ αὐτὰ εἰς τὰ δένδρα. Ἡ πάρδαλις, πραγματικῶς, ἐπλησίασε τὸν κορμόν, καὶ ἄρχισε νὰ τον τριγυρίζῃ, ὡς στρατηγὸς ποῦ πέρνει τὰ μέτρα του.

— Θεέ μου! λυπήσου με! ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς Ἀνδρῖκος.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔσκυπτε νὰ ἰδῇ τί ἀπέγινε τὸ ζῷον, ἀντήχησε πυροβολισμός. Ἡ πάρδαλις ἀνεπήδησε. Καὶ δεύτερος πυροβολισμὸς ἐρρίφθη, ἡ σφαῖρα τὴν ἐπέτυχε καὶ τὴν ἐκύλισεν εἰς τὸ χῶμα. Ἔξη ἄνθρωποι ἐβγῆκαν συγχρόνως ἀπὸ τὸ δάσος.

Ἦσαν ὁ Μάρκελος Γκωτιέ, ὁ ἰατρὸς τοῦ Ζὰν-Μπάρτ, ὁ Νορζέκ, ἕνας μιγὰς καὶ τρεῖς μαῦροι τοῦ κυρίου Χόφεν.

Ὁ Ἀνδρῖκος ἔσπευσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλων του. Τὸ καϊμένο τὸ παιδὶ ἐφαίνετο τόσον ἐξηντλημένον, ὥστε ὁ ἰατρὸς τὸ ἐκύτταζε κ' ἐδάκρυζε.

— Εἶσαι πληγωμένος, μπρὲ κατεργάρη; ἠρώτησεν ὁ μπάρμπα-Ξυδάτος, μὲ τὸ ἄγριον ὕφος του, ἀφοῦ πρῶτα ἀγκάλιασε τὸ παιδί, ὡς νὰ ἤθελε νὰ το πνίξῃ.

«Ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τον κυνηγήσουν.» (Σελ. 150, στ. 6'.)

— Ὄχι, κύριε Νορζέκ . . . κουρασμένος μονάχα καὶ καταπεινασμένος.

— Πάρε νὰ φᾷς, παιδί μου! εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν γαλέταν ἀπὸ μανιόκαν καὶ μίαν φέταν χοιρομέρι.

Ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ· εἶχεν ἤδη εἰς τὸ στόμα ἕνα κομμάτι γαλέτας, ποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσῃ.

— Σιγὰ-σιγά! τοῦ εἶπεν ὁ κύριος Γκωτιέ· θὰ πνιγῇς!

Ὁ Ἀνδρῖκος ἔνευσεν ὅτι δὲν θὰ πνιγῇ. Ἔξαφνα ἐσταμάτησε.

—Τί ἔπαθες, παλιόπαιδο; Δὲν τρῶς πιά; ἠρώτησεν ὁ μπάρμπα-Εὐδάτος.

— Ὁ κύριος Βιλλιὲρ καὶ ὁ Φλατὰκ εἶνε αἰχμάλωτοι, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος· τοὺς ἔπιασαν κάτι μαῦροι μαρρόνοι, καὶ σήμερα θά τους σκοτώσουν· ἐγὼ κατόρθωσα νά τους φύγω, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς καλοῦ μαύρου, κ' ἐρχόμουν νά σας εὕρω καὶ νά σας εἰδοποιήσω.

— Διάβολε! ἐφώναξεν ὁ ναύτης.

Ὁ Ἀνδρῖκος τότε διηγήθη ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔγινεν ἄφαντος ὁ ὁδηγός.

— Αὐτοῦ τοῦ δυστυχοῦς θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο τὸ πτῶμα ποῦ βρήκαμε στὸ δάσος, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἔκαμες πολὺ καλά, Ἀνδρῖκε. Τώρα κάθησε νὰ ἀναπαύθῃς καὶ νὰ χορτάσῃς. Ὁ Νορζὲκ κ' ἐγὼ θὰ σκεφθοῦμε τί πρέπει νὰ κάμωμε γιὰ νὰ σώσουμε τοὺς φίλους μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Πρὸς βοήθειαν τῶν αἰχμαλώτων.— Ἔφοδος καὶ καταστροφή. — Ἡ Ἀνδρεία τοῦ Ἀνδρίκου. — Οἱ μαῦροι αἰχμάλωτοι.—Ὁ Ἀνδρίκος ἐξοφλεῖ τὸ χρέος του.

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ταπαΐ εἶχε διαβιβάσῃ εἰς τὸν κύριον Χόφεν τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ τὴν ἐκιστολὴν τοῦ κ. Βιλλιέρ.

Τὸ καθῆκόν των ἦτο νὰ τρέξουν πρὸς βοήθειαν τῶν Εὐρωπαίων αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸ θὰ ἔκαμναν ἀμέσως. Κατ' ἀρχὰς ὁ κ. Γκωτιὲ ἐσκέφθη νὰ βάλῃ ἀνθρώπους νὰκολουθήσουν τὸν ἀπεσταλμένον· ἀλλ' αὐτός «τὸ εἶχε κόψῃ λάσπη», καὶ ὁ κ. Χόφεν ἠξευρεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν φθάσουν. Δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὰς ἐρεύνας των, παρὰ τὰς δύο ἐκείνας λέξεις «ἀκολουθήσατε ποταμόν», τὰς ὁποίας ὁ κ. Βιλλιὲρ εἶχε γράψῃ γερμανικὰ πλησίον τῆς ὑπογραφῆς του.

Δυστυχῶς, ὑπῆρχεν ἕνα μέρος, ὅπου ὁ ποταμὸς ἐχωρίζετο εἰς δύο διακλαδώσεις. Ὁ κ. Χόφεν ἐσκέφθη, ὅτι οἱ μαῦροι μαρρόνοι θὰ ἦσαν στρατοπεδευμένοι σιμὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνώνοντο. Ἦτο φρόνιμον ὅμως νὰ ἐρευνήσουν καὶ εἰς τὰς δύο διακλαδώσεις. Ὁ κ. Γκωτιὲ καὶ ὁ Νορζὲκ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, μ' ἕνα μαῦρον ὁδηγόν· ὁ κ. Χόφεν, ὁ κ. Γκωφλὲ καὶ ὁ Τζανῆς ἐπῆγαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Καὶ τρίτος ὅμιλος ἀπὸ δεκατέσσερας δούλους πιστοὺς καὶ καλὰ ὡπλισμένους, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν δύο λευκῶν, ἐξεκίνησε διὰ τὸ λημέρι τῶν λῃστῶν ἀπὸ ἄλλον δρόμον, καταμεσῆς τῆς γωνίας, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζαν αἱ διακλαδώσεις τοῦ ποταμοῦ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀποσπάσματα συνωδεύοντο ἀπὸ μαύρους, συνειθισμένους νὰ ἐξερευνοῦν τὰ πυκνὰ δάση. Κάποιον ἀπὸ τὰ τρία θάνεκάλυπτε βέβαια τὸ καταφύγιον τῶν μαρρόνων, καὶ τότε θὰ ἔστελλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ δύο ἄλλα. διὰ νὰ ἑνωθοῦν καὶ νὰ ἐπιπέσουν ὅλοι μαζὶ ἐναντίον τῶν λῃστῶν.

Ἀλλὰ οἱ μαῦροι μαρρόνοι εἶχαν πάρῃ τὰ μέτρα των καὶ εἶχαν βάλῃ παντοῦ ἀνιχνευτάς· ἡ ἐπιχείρησις λοιπὸν ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνη.

Ἐπειδὴ ὁ δρόμος ποῦ εἶχε πάρῃ ὁ Ἀνδρῖκος, ἦτο ὁ συντομώτερος, ἀπεφάσισαν νὰκολουθήσουν αὐτόν. Ἔστειλαν δύο μαύρους νὰ εἰδοποιήσουν τὰ δύο ἄλλα ἀποσπάσματα, καὶ ἐπερίμεναν νὰ ἑνωθοῦν ὅλοι διὰ νὰ προχωρήσουν.

Ἂν καὶ κατακουρασμένος, ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν του:

— Ὁ Μαλγάσης εἶπε πῶς θά τους σκοτώσῃ μόλις ἔδυ ὁ ἥλιος! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε κάθε στιγμήν.

Ἡ ἴδια ἀνησυχία κατέτρωγε τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν ναύτην. Ἐπιτέλους δὲν ἠμπόρεσαν νὰντισταθοῦν. Ἄφησαν τρεῖς μαύρους διὰ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς ἄλλους ὁμίλους, ὅταν θὰ ἔφθαναν, καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὸ στρατόπεδον τῶν μαρρόνων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀνδρίκου.

— Ἀνέβα στὴν πλάτη μου, δελφινάκι, εἶπεν ὁ μπάρμπα-Εὐδάτος πρὸς τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον μετὰ βίας ἔπερνε τὰ κουρασμένα του πόδια.

— Εὐχαριστῶ, Νορζέκ, ἀπεκρίθη τὸ ναυτόπουλο· θά σας κουράσω πολύ.

—Ἀνεβαίνεις ἢ ὄχι, παλιόπαιδο; ἀνέκραξεν ὁ Νορζὲκ· ἀνέβα, εἴδεμὴ σ' ἔσφαξα!

Ὄχι βέβαια διότι ἐτρόμαξεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπειλήν, τῆς ὁποίας ἤξευρε τὴν ἀξίαν, ὁ Ἀνδρῖκος ὑπεχώρησεν εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἀγαθοῦ ναύτου κ' ἐκάθησεν εἰς τοὺς δυνατούς του ὤμους.

Ὁ Νορζέκ, μὲ ὅλον του τὸ φόρτωμα, ἐπεριπατοῦσε τόσον γρήγορα, ὥστε ὁ κ. Γκωτιὲ μόλις ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Μετ' ὀλίγον, ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἀνδρῖκος, τὴν νύκτα, εἶχεν ἀπαντήσῃ τὸ ποτάμι. Ἕνα δένδρον παραδόξου σχήματος καὶ μόνον του εἰς τὴν ὄχθην, ἔκαμε τὸ ναυτόπουλο νὰ γνωρίσῃ τὴν θέσιν.

Ἀπὸ ἐδῶ ἤρχιζε τὸ πλέον ἐπικίνδυνον μέρος τῆς ἐκστρατείας. Ἔπρεπε νὰ εἰςχωρήσουν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἦτο κίνδυνος νὰνακαλυφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Τὸ μονοπάτι, ποῦ εἶχε βγάλῃ τὸν Ἀνδρῖκον εἰς τὸ ποτάμι, εὑρίσκετο σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ δένδρου. Τὸ παιδὶ ἐμβῆκε πρῶτον εἰς αὐτὸ τὸ μονοπάτι, ὅπου τὸ ἠκολούθησεν ὁ κ. Γκωτιέ. Ὁ Νορζὲκ ἤρχετο ἀπὸ πίσω.

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου, ἄκουσαν διαφόρους κρότους, ποῦ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τους ἐξηγήσουν, — ὅλοι ὅμως ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ δάσος. Καὶ διηυθύνθησαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ὅσον ἐπλησίαζαν, διέκριναν φωνάς, κραυγάς, καὶ τὸν ξηρὸν κρότον τεμαχίων ξύλου, τὰ ὁποῖα ἐκτυποῦσαν τὸ ἕνα μὲ τἄλλο.

Ὁ κ. Γκωτιὲ ἐφοβήθη διὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

— Θὰ ἑτοιμάζωνται νὰ τους βασανίσουν! ἐσυλλογίσθη.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς πραγματικῶς, ἠμπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ ὑποψία του ἦτο ἀληθινή.

Ἔφθασαν εἰς μέρος τοῦ δάσους γυμνὸν ἀπὸ δένδρα, καὶ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πλατεῖαν, εἶδαν τοὺς μαύρους νὰ χορεύουν καὶ νὰ πηδοῦν ὡς τρελοὶ γύρω εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Αὐτοὶ ἦσαν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ δεμένοι μὲ σχοίνους εἰς ἕνα στύλον.

Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἦτο πολὺ ὠχρός, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του διετηρεῖτο ἀπαθές· ὁ Φλατὰκ ὅμως εἶχεν ὕφος περιφρονητικὸν καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκορόϊδευε τοὺς δημίους του.

Ὁ Ταπαΐ, ὁ μέγας Μαλγάσης, ἔκαμε νεῦμα καὶ ὁ διαβολικὸς χορὸς ἐσταμάτησε. Οἱ μαῦροι ὡπλίσθησαν μὲ χονδρὰς βέργας καὶ ἐστάθησαν σιμὰ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Ὁ Ταπαΐ, χωρὶς ἄλλο, ἤθελε διὰ τὸν ἑαυτόν του τὴν τιμὴν νὰ κτυπήσῃ πρῶτος. Παρεμέρισε μὲ τὸ χέρι του τοὺς συντρόφους του κ' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κ. Βιλλιέρ.

— Σήμερα οἱ μαῦροι κτυποῦν τοὺς ἄσπρους καὶ τους σκοτόνουν, εἶπε πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητήν. Θάνατος εἰς τοὺς ἄσπρους!

Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐσήκωσε τὸ χέρι του. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠκούσθη πυροβολισμός· ὁ Μαλγάσης ἔβγαλε κραυγὴν πόνου καὶ ἔφερε τὸ χέρι του εἰς τὸν ὦμον. Ὁ κύριος Γκωτιὲ τοῦ εἶχε στείλῃ τὴν πρώτην αὐτὴν σφαῖραν. Σχεδὸν ἀμέσως ἤλθαν ἄλλαι δύο, κ' ἔρριψαν κάτω δύο μαύρους, πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ. Τότε ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ναύτης ἐφώρμησαν μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Οἱ μαῦροι, ἀπὸ τὴν ἀφοβίαν καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς ἐφόδου, ἐνόμισαν ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν σώματος πολυαριθμου. Οἱ περισσότεροι ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Μερικοὶ ὅμως ἔκαμαν ἀντίστασιν.

Ἀλλ' ὁ Ταπαΐ δὲν ἐνοοῦσε νὰ χάσῃ τὴν ἐκδίκησίν του. Ἂν καὶ πληγωμένος, ἔβγαλε τὸ μαχαῖρί του καὶ ὥρμησε πάλιν ἐναντίον τῶν αἰχμαλώτων. Ἑτοιμάζετο νὰ πιάσῃ τὸν κ. Βιλλιὲρ ἀπὸ τὰ μαλιά, ὅταν ἕνα πρᾶγμα ἐπέρασεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη του καὶ τὸν ἀναποδογύρισε. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦτο ὁ φίλος μας Ἀνδρῖκος.

Ἡ πτῶσις τοῦ ἐχθροῦ του τὸν παρέσυρε καὶ ἔπεσε κάτω μαζί του. Εὐτυχῶς δὲ τὸ ναυτόπουλο, ὁ Ταπαΐ, πληγωμένος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ δεξί του χέρι. Ὁ Νορζὲκ ἔτρεξε τότε καὶ τοῦ κατέφερε στὸ κεφάλι τόσον δυνατὴ μαγκουριά, ὥστε τοῦ τὸ ἄνοιξε.

Ἀμέσως ὁ Ἀνδρῖκος, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διὰ τὰς πληγάς που εἶχε λάβῃ, ἔτρεξε καὶ ἔλυσε γρήγορα γρήγορα τὰ δεσμὰ τοῦ κυρίου Βιλλιέρ. Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ τοῦ Φλατάκ.

[Ἕπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

18

Ἡ ἀρχὴ τῶν πραγμάτων

Πολλάκις ἐπιχειροῦμεν νὰ κάμωμεν ἕνα πρᾶγμα, καὶ ἀποτυγχάνομεν. Διατί; διότι δὲν εὑρίσκομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος, διότι δὲν ἀ ρ χ ί ζ ο μ ε ν ἀ π ὸ τ ὴ ν ἀ ρ χ ή ν.

Χρειάζεται μεγάλη πεῖρα καὶ κάποια φιλοσοφία διὰ νὰ εὕρῃ κανεὶς τὴν ἀρχὴν καὶ νὰρχίσῃ ἀπὸ αὐτήν. Τὰ κατωτέρω παραδείγματα θά σας πείσουν.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν ἕνα κανόνι, πρέπει πρῶτα νὰ πάρωμεν μίαν τρύπαν, νὰ της βάλωμεν γύρω-γύρω ὀρείχαλκον, — καὶ τὸ κανόνι ἔγινε.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν ἕνα λύχνον, πρέπει πρῶτα νὰπάρωμεν ὀλίγον φῶς, νὰ του κολλήσωμεν ἕνα φυτίλι, νὰ το βουτήσωμεν εἰς τὸ λάδι, καὶ νὰ βάλωμεν τὸ ὅλον εἰς ἀγγεῖον πήλινον ἢ μετάλλινον.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν μαγνήτην, πρέπει νὰ πάρωμεν ἕλξιν καὶ νὰ την σκεπάσωμεν μὲ σίδηρον.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν σάλπιγγα, πρέπει νὰ πάρωμεν ἦχον καὶ νὰ τον κλείσωμεν εἰς χοάνην χαλκίνην.

Ἡ τρύπα, τὸ φῶς, ἡ ἕλξις, ὁ ἦχος— ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα. Καὶ τώρα ποῦ σας ἔμαθα αὐτό, εἰμπορεῖτε νὰ εὑρίσκεται οἱανδήποτε ἀρχήν, καὶ νὰ κατασκευάζετε κάθε πρᾶγμα, χωρὶς φόβον ἀποτυχίας.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

Ποῖος θέλει νὰ μάθῃ, πόσην ἐργασίαν πόσους κόπους, πόσας φροντίδας στοιχίζει ἑν ἁπλοῦν τσίτινον φουστάνι, ἀπ' αὐτὰ που φοροῦν μὲ τόσον καμάρι τὰ κοριτσάκια τώρα τὸ καλοκαῖρι; Ὅλοι θέλουν νὰ μάθουν.

Λοιπὸν ἀκούσατε:

Τὸ καλοκαιρινὸν φουστάνι, τὸ καθημερινόν, εἶνε καμωμένον συνήθως ἀπὸ δι ἀναν· ἡ διάνα ὑφαίνεται ἀπὸ νῆμα βαμβακος· ὁ βάμβαξ εἶνε θυμάσιον λευκὸν γ ν ά φ α λ ο ν, τὸ ὁποῖον περιέχουν οἱ καρποὶ ἑνὸς φυτοῦ, καλλιεργουμένου εἰς τὰς θερμοτέρας χώρας.

Πρέπει πρῶτα νὰ προετοιμάσουν τὸ ἔδαφος, νὰ τὸ σκάψουν, νὰ σπείρουν τὸν βαμβακόσπορον, νὰ περιποιηθοῦν τὰ νέα φυτά, νὰ τὰ ποτίζουν, νὰ τὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ παράσιτα χόρτα. Ἡ ἐργασία αὐτὴ γίνεται ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον, ὁ ὁποῖος κάμνει τοὺς γεωργοὺς νὰ κολυμβοῦν εἰς τὸν ἱδρῶτα. Ὦ δυστυχεῖς γεωργοὶ τῶν βαμβακοφυτειῶν, πόσον κόπον κάμνετε διὰ νὰ δώσετε ἕνα φουστάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Οἱ καρποὶ ὡρίμασαν. Διασχίζονται μόνοι των καὶ ἀπὸ μέσα προβάλλει τὸ μαλακὸν ἐκεῖνο καὶ κάτασπρον χνοῦδι, τὸ ὁποῖον οἱ τρυγηταὶ μαζεύουν μὲ τὸ χέρι, περιερχόμενοι τὴν βαμβακοφυτείαν κατὰ τὰς θερμοτέρας ὥρας τῆς ἡμέρας. Ὦ τοὺς δυστυχεῖς τρυγητὰς τοῦ βάμβακος, πόσον κόπον κάμνουν διὰ νὰ δώσουν ἕνα φουστανάκι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Ἀφοῦ ξηρανθοῦν καλά, λιχνισθοῦν καὶ κοσκινισθοῦν διὰ νὰ φύγουν οἱ σπόροι, τὰ λευκὰ γνάφαλα τοῦ βάμβακος συσκευάζονται εἰς μεγάλα δέματα, τὰ ὁποῖα φορτόνονται εἰς πλοῖα διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὰς χώρας μας. Τὰ πλοῖα αὐτὰ διασχίζουν τὴν θάλασσαν, τὴν θάλασσαν μὲ τὰς φοβερὰς τρικυμίας. μὲ τὰ φρικώδη ναυάγια. Ὦ δυστυχεῖς ναῦται! εἰς πόσους κινδύνους ἐκτίθεσθε, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ κοριτσάκι ἕνα φουστάνι!

Ὁ βάμβαξ ὁ ἀκατέργαστος εἰςέρχεται εἰς μεγάλα ἐργαστήρια, ὅπου στρέφονται, κινοῦνται, διὰ μηχανῶν, χιλιάδες ἀδράκτια, ἀνέμες, μασούρια, ὅλα τελοσπάντως τὰ ἐργαλεῖα. τὰ κατάλληλα διὰ γνέσιμον. Εἰς ὀλίγας στιγμάς, βουνὸν ἀπὸ βάμβακα μεταβάλλεται εἰς νῆμα. Στρατιὰ ἐργατῶν ἐπιβλέπει καὶ διευθύνει τὴν τεραστίαν αὐτὴν ἐργασίαν. Ὦ δυστυχεῖς ἐργάται τοῦ κλωστηρίου! πόσας φροντίδας καταβάλλετε διὰ νὰ δώσετε εἰς τὸ κοριτσάκι ἕνα φουστάνι!

Ἄλλοι ἐργάται, μεταλλευταί, ἀνθρακωρύχοι, καταβαίνουν εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, εἰς τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον μόλις σκεδάζει τὸ φῶς ἑνὸς λύχνου· καὶ ἐκεῖ ἐργάζονται διὰ νὰ ἐξορύσσουν τὸν ἄνθρακα, ὁ ὁποῖος τρέφει τὰς ἀτμομηχανὸς τῶν ἐργοστασίων. Ἀπὸ τὰ μαυρισμένα των σώματα, σκεπασμένα μὲ σκόνην ἄνθρακος, ρέει ἱδρὼς μαῦρος ὡς μελάνη. Ὦ δυστυχεῖς ἀνθρακωρύχοι! τί ἀθλία ζωή, διὰ νὰ δώσετε ἕνα φουστάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Τὸ νῆμα μεταφέρεται εἰς ἄλλα ἐργοστάσια, διὰ νὰ γίνῃ ὕφασμα. Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ κρότου τῶν περιστρεφομένων τροχῶν. αἱ μηχαναὶ συμπλέκουν τὰ νήματα, ἄλλα κάθετα, ἄλλα ὁριζόντια, ἐναλλὰξ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν. Ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν αὐτὴν καὶ τὴν συμπλοκὴν παράγεται τὸ ὕφασμα. Ἂν πιασθῇ κανεὶς εἰς τοὺς τροχοὺς τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν μηχανῶν, συντρίβεται ἀμέσως, γίνεται π ῆ τ α· καὶ πολλοὶ ἐργάται εὗρον τοιοῦτον οἰκτρὸν θάνατον. Δυστυχεῖς ὑφανταί! πόσος ἀγών, ποῖος κίνδυνος διὰ νὰ ἔχῃ ἕνα φουστάνι τὸ κοριτσάκι!

Τώρα εἶνε ἡ σειρὰ τοῦ βαφέως, ὁ ὁποῖος ἐμβάπτει τὰ ὑφάσματα εἰς διαφόρους οὐσίας διὰ νὰ τα χρωματίσῃ, ἢ ἀποτυπόνει ἐπ' αὐτῶν ὡραῖα σχέδια, ἄνθη μὲ χρώματα τόσον ζωηρά, ὅσον καὶ τὰ φυσικά. Φαντασθῆτε πόση δεξιότης, ὑπομονὴ καὶ προσοχὴ χρειάζεται, διὰ νὰ γίνουν τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα σχέδια! Ὦ τοὺς δυστυχεῖς βαφεῖς! πόσον κοπιάζουν διὰ νὰ χαρίσουν ἓν ἀνθοστόλιστον φουστάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Ἔπειτα ὁ μεγαλέμπορος, ὁ ὁποῖος ἐμπορεύεται χ ο ν δ ρ ι κ ῶ ς τὰ ὑφάσματα· ἔπειτα ὁ μεταπράτης, ὁ ὁποῖος τὰ πωλεῖ λ ι α ν ι κ ῶ ς. Ἰδοὺ τέλος ἡ ράπτρια, ἱκανὴ νὰ χειρίζεται τὴν ψαλλίδα διὰ νὰ κόψῃ τὴν διάναν, ἱκανὴ νὰ χειρίζεται τὴν βελόνην διὰ νὰ την ράψῃ. Ὦ δυστυχὴς ράπτρια! ποσάκις τρυπᾶσαι μέχρις αἵματος διὰ νὰ δώσῃς ἕνα φουστάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Ἂν λογαριάσωμεν, ἀπὸ τὸν ἀγρὸν τοῦ βάμβακος μέχρι τοῦ ραφείου, θὰ εὕρωμεν χίλια πρόσωπα, ἴσως δύο χιλιάδες, τὰ ὁποῖα, ὀλίγον τὸ ἕνα, ὀλίγον τὸ ἄλλο, εἰργάσθησαν, ἐκοπίασαν, διὰ νὰ ἔχῃ ἕνα φουστάνι τὸ κοριτσάκι!

Ἂς μὴ λησμονῶμεν καὶ τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος πληρώνει τὸ φόρεμα διάχρημάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε προϊὸν τῆς ἐργασίας του· ἂς μὴ λησμονῶμεν προπάντων τὴν μητέρα, ἡ ὁποία, ὅταν κοιμῶνται ὅλοι, κάθηται πλησίον εἰς τὴν λάμπαν καὶ ἀγρυπνεῖ μέρος τῆς νυκτός, διὰ νὰ ἐπιδιορθώνῃ καὶ νὰ διατηρῇ εἰς καλὴν κατάστασιν τὸ φουστάνι.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν κοριτσάκια, τὰ ὁποῖα τὰ λησμονοῦν ὅλα αὐτά, καὶ λερώνουν καὶ ξεσχίζουν καὶ κουρελιάζουν τὸ φουστάνι των μὲ τόσην ἐλαφρὰν καρδίαν, ὡς νὰ ἔγινε μόνον του, καὶ νὰ μὴν ἐκοπίασαν τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι διὰ νὰ τὸ κάμουν!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πώ, πώ! ἔναε ποντίκαρος!.. Ποῦ εἶνε ἡ γάτα!..

[Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ὁ ἰατρὸς τὸ εἶπε διὰ νὰ τὴν δοκιμάσῃ. Ἡ Αἰμιλία ὅμως ἐξέλαβε τοὺς λόγους του ὡς σοβαρούς, καὶ τῷ ἔρριψε βλέμμα ἀγανακτήσεως.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ὄρεξι! εἶπε.

Ἔπειτα, χωρὶς νὰ σταθῇ:

— Ὦ, πῶς ἤθελα νὰ ἐγύριζεν ὁ παππούς! Πιστεύετε ὅτι δὲν μας ἔγραψεν οὔτε ἕνα γράμμα;

— Ὁ κύριος Βίλλαρ ἐπέστρεψε χθές, τῆς εἶπεν ὁ ἰατρός, μετά τινας στιγμὰς διισταγμοῦ.

Ἐκείνη ὠχρίασε.

— Καὶ ὁ παππούς ποῦ εἶνε; ἐψιθύρισεν· εἶμαι βεβαία ὅτι κάτι τοῦ συνέβη.

— Ἔμεινεν εἰς τοῦ θείου σας Στεφάνου.

— Δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς διὰ νὰ μὴ γράψῃ.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ τα 'πῶ ὅλα; Ἂς εἶνε! ὁ παππούς σου προσεβλήθη ἀπὸ περιπνευμονίαν· ἡσύχασε ὅμως· τώρα εἶνε ἐκτὸς κινδύνου.

— Ὦ τὸν καϊμένο τὸν παπποῦ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, μετὰ βίας συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, μὴν ἀνησυχῇς... Ἀγκαλὰ σὺ εἶσαι γενναία!... Ὁ παππούς σου εὑρίσκεται εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν, καὶ μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας θὰ τον ξαναΐδῇς τόσον καλά, ὅσον ἦτο καὶ πρὶν φύγῃ.

— Μὰ γιατί νὰ φύγῃ;...

— Ἀλήθεια... θὰ ἔκαμνε καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ. Ὁπωσδήποτε ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σε εἰδοποιήσω, ἀλλ' εἶνε περιττὸν νὰ το μάθῃ ἡ γαγιά σου. Τὸ ἐννοεῖς πολὺ καλά: εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὑρίσκεται, αἱ συγκινήσεις βλάπτουν...»

* * *

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

1

Αἰμιλία

«Ἀπόψε πρέπει νὰ μου ρίξετε νερὸ 'στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ ξυπνήσω, κυρία Φάγγ. Εἶμαι πλέον τόσον κουρασμένη, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνῶ, ἂν με τραβᾶτε ἁπλῶς ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀλλὰ σεῖς πρέπει νὰ εἶσθε περισσότερον κουρασμένη ἀπὸ ἐμέ, ἀφοῦ περνᾶτε ἄγρυπνη ὅλας τὰς νύκτας.

«Ἂν ἠξεύρατε τί δυνατὰ ποῦ φυσᾷ ὁ ἄνεμος! Νομίζετε ὅτι θὰ πέσῃ τὸ σπίτι... Εἶσθε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ δέν τον ἀκοῦτε! Καιρὸς ποῦ νὰ μὴ βγάλῃς ἔξω οὔτε τὸ σκυλί σου,—καθὼς λέγει ὁ παππούς. Τὸν καϊμένο τὸν παπποῦ! Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ ἐπιστρέψῃ... Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα ἕνα γραμματάκι του· εἶνε πολὺ καλλίτερα, ἀλλὰ χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ γίνῃ καλὰ ἐντελῶς. Γιατὶ νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ τον περιποιηθῶ, ὅπως τὴ γιαγιά;

«Ἀλήθεια, θὰ το πιστεύσετε, ὅτι μοῦ ἔδωσε καὶ ἄλλο εἰκοσόφραγκο; Εἶνε τὸ τρίτον αὐτό. Τὰ κλειδόνω γρήγορα-γρήγορα, καθὼς μού τα δίδει, διὰ νὰ μὴν ἔλθω εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ στείλω κανένα τῆς μὶς Λαΐχτμπόντου. Δὲν πρέπει νὰ οἰκειοποιηθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα· θὰ ἦτο ὡς νὰ διέπραττα κλοπήν· καὶ τα φυλάττω νὰ τῆς τὰ δώσω ὀπίσω, ἅμα γίνῃ καλά. Μόνον τὴν νύκτα τὴν πιάνουν αἱ γενναιοδωρίαι αὐταί, ὅταν καΐνε τὰ μάγουλά της ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὸ κεφάλι της εἶνε ζαλισμένο. Τότε μὲ λέγει Αἰμιλίτσα της, παιδάκι της, καλή της νοσοκόμο, καὶ με βεβαιόνει ὅτι τὴν κάμνω νὰ οἰκονομῇ πολὺ περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα τῆς στοιχίζω. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, ὅταν εἶνε εἰς τὴν φυσικήν της κατάστασιν, τίποτε τέτοιο δὲν μοῦ λέγει.

Ἐσθήρ, δράττουσα τὸ πετροκόνδυλον:

— Ἀπεναντίας, τὴν νύκτα μόνον σκέπτεται ὀρθῶς καὶ κάμνει ἐκεῖνό που πρέπει. Εἶμαι μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἰατροῦ: ὅ,τι σοῦ δίδει, σοῦ ἀνήκει νομίμως.

Αἰμιλία.

— Ἤθελα νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀληθές, κυρία Φάγγ, ἀλλὰ διὰ νὰ το μάθω, πρέπει νὰ περιμείνω ἕως νὰ γίνῃ καλὰ ἡ γιαγιά. Τὸ πρωὶ ἀπήντησα τὴν μὶς Λαΐχτμπόντου, καὶ μοῦ ἔφανη πολὺ ψυχρά. Θὰ εἶνε, βέβαια, διὰ τὴν τριμηνίαν ποὺ της ὀφείλω. Ἐλυπήθηκα τόσῳ πολύ, ὥστε ἡ φωνή μου ἐκόπη καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ της εἰπῶ οὔτε δύο λέξεις. Ἀχ, ἂς ἠμποροῦσα νὰ την ξεπληρώσω! Ἔπειτα ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα ἐπανωφόρι κ' ἕνα φουστάνι... Ἡ μαμμὰ εἶνε πολὺ στενοχωρημένη καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ της γράψω τίποτε. Ἡ ἀνάγκη ὅμως εἶνε ἀνάγκη.

«Ἀ! ἡ γιαγιὰ κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι! τρέχω!»

2

Αἰμιλία

«Κυρία Φάγγ! κάτι ἔχω νὰ σας πῶ. Κυττάξετε αὐτὸ τὸ ὡρολόγι, μὲ τὰ ὡραῖα μαργαριταράκια... Μοῦ το ἔδωκε πρὸ ὀλίγου ἡ γιαγιὰ καί μου εἶπεν ὅτι ἔχει χρόνια νὰ το μεταχειρισθῇ, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἔχει οὔτε ἀνεψιὰς οὔτε ἐξαδέλφας, μοῦ ἀνήκει δικαιωματικῶς. Θὰ ἔδιδα κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί, ἂν ἠμποροῦσα νὰ το κρατήσω ἐντίμως· τί ὡραῖον ποῦ εἶνε! ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ; Μόλις μοῦ το ἔδωσεν ἡ γιαγιά, ἄρχισε νὰ μου λέγῃ «γιὰ τὸ πουλὶ ποῦ κάθεται 'στὸ κρεββάτι της». Εἶνε φανερόν, ὅτι παραλογίζεται.

«Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ μοῦ το ἔδιδε διόλου, διὰ νὰ μὴ το ἐπιθυμήσω. Ὅταν ἤμεθα πλούσιοι, ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Γενεύην ἕνα χαριτωμένο ὡρολογάκι, ὄχι μεγαλήτερο ἀπὸ πεντάρα. Ἔπειτα ὅμως ἡ μαμμὰ μοῦ το ἐπῆρε καὶ το ἐπούλησε... Ποιὸς θὰ μου τῶλεγεν, ὅτι ἡ γιαγιὰ τώρα θὰ μου ἔδιδεν ἄλλο! Ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα, μοῦ φαίνονται σὰν τὰ δῶρα τῶν Νεράϊδων εἰς τὰ παραμύθια. «Ἅμα ἐξημέρωσε, τὰ χρυσάφια τῶν Νεράϊδων ἔγιναν κάρβουνα...» Καὶ ἅμα ἡ γιαγιὰ θὰ γίνῃ καλά, ὅλα της τὰ δῶρα θὰ ἐξαφανισθοῦν! Ἡ Χαρὰ λέγει ὅτι εἶμαι πολὺ ἀνόητη ποῦ δέν τα κρατῶ. Ὡραῖο κομπλιμέντο μοῦ κάμνει, ἀλήθεια;

«Θάγρυπνήσετε ἔτσι ὅλη τὴν νύκτα; Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ κοιμηθῆτε λιγάκι καὶ νὰ μείνω ἐγώ;.. θὰ ἦτο πολὺ δίκαιον... Καληνύκτα σας· νὰ με ξυπνήσετε ἅμα χρειασθῇ τίποτε.»

3

Αἰμιλία.

«Μ' ἐρωτᾶτε τί με κάμνει νὰ γελῶ; Ἀλήθεια, ὅλαι μας αἱ σκέψεις εἶνε μελαγχολικαί· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς γελῶ, διότι ἐδιάβασα κάπου ὅτι ἅμα θέλῃ κανεὶς νὰ φαίνεται εὔθυμος, τὸ κατορθώνει. Καὶ ἂν ἐκλαίγαμεν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, τί θὰ μας ὠφελοῦσε; θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ κάμνωμεν τὸ καθῆκόν μας, καὶ τίποτε ἄλλο, κυρία Φάγγ.

«Καὶ ἐντούτοις ἔχω πολλὰς αἰτίας λύπης: Πρῶτον, δὲν ἔλαβα σήμερον εἰδήσεις περὶ τοῦ παπποῦ καὶ ἔχω δύο ἡμέρας ποῦ περιμένω. Ἂν ὁ θεῖος Στέφανος δὲν γράψῃ καὶ σήμερα, θὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Πάζ νὰ του στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα. (Ἀστειεύομαι, κυρία Φάγγ!)

«Δεύτερον, ἡ μαμμὰ μοῦ γράφει ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἀνεχώρησε διὰ τὸ Κολοράδον. Ἀκόμη ὀκτακόσια χιλιόμετρα μᾶς χωρίζουν! Ἡ καϊμένη ἡ μαμμὰ εἶνε πολὺ λυπημένη, καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο.

«Τρίτον, ἡ γιαγιὰ μοῦ ἔδωκε ἀπόψε ἕνα δακτυλίδι, ἕνα θυμάσιον δακτυλιδάκι μὲ διαμαντάκια καὶ μὲ ζαφείρια, ποῦ μοῦ ἄρεσε τόσον πολύ, ὥστε ἀμέσως ἔσπευσα νὰ τὸ κλειδώσω, χωρὶς κἂν νὰ σᾶς τὸ δείξω.

«Τέταρτον, ἡ γιαγιὰ ὅλην τὴν νύκτα ἔβλεπε φείδια καὶ κροκοδείλους· τρομάζω ποῦ τὴν ἀκούω νὰ τὰ λέγῃ... Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καλλίτερα, καὶ ἂς λέγῃ ὅτι θέλει ὁ ἰατρός.

«Δὲν εἶδα σήμερα κανένα, παρὰ μόνον τὴν Ξένην Γκλίδδινς, ἡ ὁποία μου ἔφερεν ἕνα βιβλίον, διὰ νὰ διασκεδάσω. Τὴν εὐχαρίστησα μόνον διὰ τὴν καλὴν διάθεσιν, διότι, αἰωνίως ἀφῃρημένη, αντὶ νὰ μοῦ φέρῃ τὴν «Καλύβην τοῦ Μπαρμπα-Θωμᾶ» ποῦ εἶχα τόσην ἐπιθυμίαν νὰ διαβάσω, μοῦ ἔφερε ἕνα παλαιὸν ἀναγνωσματάριον τῆς ἀδελφῆς της!

«Τὰ ὄνειρά της φαίνεται ὅτι δὲν τὴν κάμνουν εὐτυχῆ. Αἰωνίως παραπονεῖται κατὰ τῆς τύχης της, καὶ σήμερα ἀκόμη μοῦ ἔλεγε: «Πῶς ἤθελα ν' ἀλλάξω ζωή! Νὰ ζῇ κανεὶς μέσα σ' ἕνα μαγαζί, εἶνε φοβερόν! Ἔπειτα, εἶμαι πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν. Ἂν εἶχα τοὐλάχιστον λεπτὴ μέση, θὰ μ' ἐπαρηγοροῦσε διὰ τὴν ἀσχημιά μου· ἀλλὰ νὰ εἶμαι ἔτσι ἄσχημη καὶ νὰ ἔχω ἑβδομῆντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου μέσην, πάει πολύ!»

«Δὲν ἠξεύρα τί νὰ τῆς ἀποκριθῶ τῆς κακομοίρας, διότι δυστυχῶς αὐτὸ ποῦ λέγει εἶνε ἀληθές. Ἐν τούτοις, πόση εὐφυΐα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τί εὐγενῆ αἰσθήματα ὑπὸ τὸ χονδροειδὲς ἐκεῖνο ἐξωτερικόν! Τέλος τῆς εἶπα, ὅτι ὅταν θὰ μεγαλώσῃ, τὸ πνεῦμά της θὰ λάμψῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Σεῖς δὲν μοῦ τὸ ἐμάθατε αὐτό; Ἀλλὰ μοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἐχάριζε προθύμως ὅλον τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου δι' ὀλίγην εὐμορφιάν, ἡ ὁποία θὰ τὴν ἔκαμνεν ἀγαπητὴν εἰς ὅλους. Δυστυχὴς Ξένη!

«Τί κρύον ποῦ κάμνει ἀπόψε!.. Θὰ βάλω τὰς πτέριδας κοντὰ 'στὴ φωτιὰ διὰ νὰ μὴ παγώσουν τὴν νύκτα.—Καληνύκτα!»

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ ἀναχώρησις ἐπροσδιορίσθη διὰ τὴν ἐρχομένην Δευτέραν. Εἶχαν λοιπὸν δύο ἡμέρας, διὰ νὰ κάμουν τὰς ἑτοιμασίας. Ἐσυμφωνήθη, τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας, καθένας νὰ βάζῃ κατὰ μέρος ἀπὸ τὸ φαγητόν του, νὰ φροντίσῃ γιὰ φορέματα τῆς ζέστης καὶ τοῦ κρύου, καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶνε δυνατὸν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐσυμφωνήθη ἀκόμη, ὅτι δὲν θὰ ἐγύριζαν ὀπίσω, παρὰ ἀφοῦ ἤθελαν κάμει τὸν γῦρον τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

Τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας, ἔβλεπες τὰ παιδιὰ νὰ τρέχουν κρυφά, φορτωμένα μὲ διάφορα δέματα, ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὴν ἀκροποταμιάν. Καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποὺ τα ἐνόμιζαν ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξεῖδι, ἐφορτώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ξένην βάρκαν.

Ὁ Παυλῆς δίνει μεγάλη βοήθεια εἰς αὐτὴ τὴν περίστασι. Εἶνε δυνατὸς σὰν μανιάτης, ἂν καὶ εἶνε μόλις ἓξη χρόνων, εἶνε ἐπιτήδειος καὶ ἀκούραστος. Ἔχει ἀκόμη τὸ προτέρημα νὰ σκέπτεται τὰ πρακτικὰ καὶ νὰ συλλογίζεται τὰ χρήσιμα.

«Νὰ κάμουν τὰς ἑτοιμασίας.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἐφόρτωσεν εἰς τὸ πλοῖον ἕνα κουτὶ γεμάτον κουρελάκια καὶ κορδελίτσες, βραχιόλια ἀπὸ χάνδρες καθὼς καὶ σουγιαδάκια γιὰ τοὺς ἀγρίους, ἕνα βαρὺ ἐπανωφόρι νὰ το φορέσῃ ὅταν θὰ ἦσαν εἰς τοὺς πάγους, χειμωνιάτικη ὀμπρέλλα γιὰ τὴ βροχή, καὶ καλοκαιρινὴ ὀμπρέλλα γιὰ

«Ὁ Παυλῆς ἐσκέφθη πολὺ φρόνιμα.»

τὸν ἥλιο, ὅταν θὰ ἤσαν εἰς τοὺς πάγους, ἕνα βαρὺ ἐπανωφόρι νὰ το φορέσῃ ὅταν θὰ ἦσαν εἰς τοὺς πάγους, χειμωνιάτικη ὀμπρέλλα γιὰ τὴ βροχή, καὶ καλοκαιρινὴ ὀμπρέλλα γιὰ τὸν ἥλιο, ὅταν θὰ ἐπήγαιναν στὴν Ἀφρική.

Ὁ Γιαννάκης ἐπῆρεν ὅπλα διάφορα, ἕνα τουφέκι, τόξα, βέλη, μιὰ Γεωγραφία, τὴν Περιήγησι τῆς Γῆς καὶ ἕνα Χάρτη.

Ὁ Τοτὸς ἐπῆρε πολλὰ καλούδια. τρία μπισκότα, ἕνα πορτοκάλι, σφαῖρες, δύο τρομπέτες καὶ ἕνα ταμπουρλο, γιὰ νὰ παίζῃ μὲ τὰ ἀραπάκια, ἂν εἶνε καλὰ παιδιά, καὶ τὸ ξύλινο σπαθί του, ἂν δὲν εἶνε... Σὲ μιὰ κώχη τοῦ πλοίου ἔκρυψεν ἕνα στρατὸ ἀπὸ μολυβένια στρατιωτάκια, μέσα σὲ κουτὶ ξύλινον· εἶνε πεζοὶ καὶ καβαλλάριδες, ἔχει ἀκόμη καὶ κανονάκια χάλκινα ποῦ βαροῦν ἅμα τὰ γεμίσῃ μ' ἕνα βουλοματάκι. Ὁ Τοτὸς ἐπῆρε ἀκόμη καὶ ὅλα του τὰ ζῶα,—ξύλινα ἐννοεῖται, — ἐπειδὴ λογαριάζει νὰ κάμῃ Ζωολογικὸν Κῆπον εἰς τὸ νησὶ ποῦ θὰ ἀνακαλύψῃ. Ἕνα μόνον δὲν ξέρει ὁ φρόνιμος Τοτός: ἂν πρέπει νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν κύριον Καραγκιόζην. Ἀλλ' ὁ κύριος Καραγκιόζης ἐπέμενε τόσον πολὺ νὰ συνοδεύσῃ τὸν φίλον του εἰς τὴν μεγάλην περιήγησιν, ὥστε ὁ Τοτὸς δὲν ἠμπόρεσε νὰ του ἀρνηθῇ τὴν χάριν.

Ἤθελε νὰ πάρῃ καὶ τὴν Ψιψίναν, διὰ νὰ τρώγῃ τοὺς ποντικοὺς τῶν ἐρημονήσων· ὁ Παυλῆς ὅμως τοῦ εἶπε, πολὺ σωστά, ὅτι οἱ γάτες δὲν ἀγαποῦν τὸ νερό· ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ φίσῃ τὴν Ψιψίναν καὶ νὰ περιορι-

σθῆ εἰς τὴν ξύλινην γάταν τοῦ Ζωολογικοῦ του Κήπου.

Ὁ Παυλὴς ἐσκέφθη πολὺ φρόνιμα καὶ πολὺ πρακτικά. Μὲ τὰ χρήματα ποῦ του ἔδωκεν ὁ Γιαννάκης, ἀγόρασε δύο ψωμιά, δύο λευκάνικα, τυρί, ἀχλάδια, μῆλα, λάχανα, καρότα καὶ πατότες. Τέλος ἔκρυψε μέσα εἰς τὸ πλοῖον τὴν ἀξίνα καὶ τὸ φτυάρι του.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ τοῦ ἔδωσε νὰ κουβαλίσῃ κ' ἕνα βάζο γλυκό. Ἀλλὰ τί συνέβη; Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ βάζο εὑρέθη ἀδειανόν. Ὑποπτεύομαι ὅτι εἰς τὸν δρόμον ὁ Παυλὴς τὸ ἐπαραδοκίμασε . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο 'ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ,

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ ἕνα μικρὸν κύριον, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων του μὲ τὸ παρωνύμιον ὁ κομψευόμενος. Δὲν εἶνε πλούσιος· οἱ γονεῖς του εἶνε ἁπλῶς εὔποροι· ἀλλ' ἐνδύεται τόσον κομψά, ὅσον ὀλίγοι πλουσιόπαιδες. Ἔχει μεγάλην συλλογὴν ἀπὸ φορεσιὲς ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν: ναυτικὰ μὲ μακρὺ πανταλόνι, καὶ ναυτικὰ μὲ κοντὸ πανταλόνι· πολιτικὰ μὲ σακάκι καὶ πολιτικὰ μὲ 'πουκαμισάκι· στολὴν μαθητικήν, τὴν ὁποίαν φορεῖ ὅταν εἶνε ὑποχρεωμένος, καὶ στολὴν ποδηλάτου, τὴν ὁποίαν φορεῖ ὅταν δὲν εἶνε· ὑποδήματα ὅλων τῶν σχημάτων καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων, κολλάρους πλατεῖς καὶ κολλάρα ὑψηλά, ἐπανωφόρια καὶ μπέρτες, γάντια καὶ γκέτρες, κάλτσες σκωτσέζικες, μίαν ἀφάνταστην συλλογὴν ἀπὸ γραβάτες, ἕνα μπαστουνάκι, — δύο νομίζω, — καὶ ἀκόμη μερικὰ κοσμήματα. Ἂν προσθέσετε εἰς αὐτὰ καὶ τὰ διάφορα καπέλα, ψάθες, κούκους, πιλίκια, σκούφους, θὰ λάβετε μίαν ἰδέαν τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἱματιοθήκης.

Ἂν μ' ἐρωτήσετε τώρα, πῶς κατορθόνει ὁ κύριος Μίμης νὰ ἔχῃ τόσα φορέματα, ἀφοῦ οἱ γονεῖς του δὲν εἶνε πλούσιοι, θὰ σας ἀπαντήσω: Ὁ κύριος Μίμης προσέχει πολὺ τὰ ροῦχά του, τὰ προφυλάττει, τὰ διατηρεῖ, καὶ καθὼς λέγει ἡ παροιμία: «ἄποιος φυλάει τὰ ροῦχά του ἔχει τὰ μισά.» Ἔπειτα ὁ κύριος Μίμης — αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον, — ἔχει τὴν μανίαν νὰ ἐνδύεται καλά, καὶ εἰξεύρετε, ὅτι ἅμα ἔχῃ κανεὶς τὴν μανίαν, ὄχι μόνον ἱματιοθήκην εἰμπορεῖ νὰ καταφέρῃ μὲ τὸ τίποτε, ἀλλὰ καί . . . θηταυροφυλάκιον. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ κύριος Μίμης οἰκονομεῖ ἀπὸ ἄλλα πράγματα, διὰ νὰ κάμνῃ τὰ λοῦσά του, καὶ πολλάκις ἐπινοεῖ μεθόδους, τὰς ὁποίας ἄλλος, μὴ ἔχων τὴν μανίαν, δὲν θὰ ἐσυλλογίζετο ποτέ. Ἔξαφνα, ὁ ὠρκιότερος λαιμοδέτης φλοτὰν τοῦ κ. Μίμη, ξεύρετε ἀπὸ τί ἔγινε; (παρακαλῶ, μεταξύ μας:) ἀπὸ τὸ μεταξωτὸν μιᾶς παλιᾶς ὀμβρέλλας τῆς μαμᾶς. Θέ τοῦ ἐστοίχιζεν ὀκτὼ δραχμὰς τὸ ὀλιγώτερον ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀγόρασῃ· καὶ τώρα τοῦ στοιχίζει μόνον μίαν παράκλησιν εἰς τὴ μαμμά, νὰ τοῦ τὸν κόψῃ καὶ νὰ τὸν ράψῃ· καὶ μ' ἐκείνας τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἀγόρασεν ἀκόμη ἕνα ζευγάρι γοβάκια, ἄσπρα, καλοκαιρινά, ποῦ εἶνε τρέλλα...

Ὅποτε μὲ βλέπει ὁ κύριος Μίμης, — καὶ ὑποθέτω, ὅτι αὐτὸ δὲν το κάμνει μόνον εἰς ἐμέ, — μὲ παρατηρεῖ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, διὰ νὰ ἰδῇ τί φορῶ. Ἔξαφνα μοῦ λέγει:

— Τὸ γελέκο σας ἔπρεπε νὰ ἦτο πιὸ κλειστό. Δὲν τὰ κάμνουν πιὰ ἔτσι ἀνοικτά.

— Ὤχ, ἀδελφέ! τοῦ λέγω· δὲν μάφίνεις; ἐγὼ τώρα γέρος ἄνθρωπος, παντρεμένος, μὲ παιδιά, θὰ κάνω μόδες;

— Μπᾶ, μοῦ λέγει, πῶς ὁ κύριος Μ . . . ; (καὶ ὀνομάζει ἕνα τῶν γνωστοτέρων κομψευομένων τῶν Ἀθηνῶν·) εἶνε γέρος μὲ ἄσπρα γένια, καὶ ὅμως τὸν βλέπετε πῶς ντύνεται.

— Μὰ αὐτὸς ἔχει καὶ πολλοὺς παράδες...

— Τί σημαίνει! Ἅμα ἔχει κανεὶς τὴ φιλοκαλία μέσα του . . . Ἐγὼ ξεύρω παιδιὰ ποῦ ξοδεύουν τὰ τριπλάσια ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὅμως ἐγὼ φαίνομαι πάντα καλλίτερός τους.

— Μὰ γι' αὐτὸ καὶ οἱ φίλοι σου σὲ λέγουν «κομψευόμενο»...

— Ἐπειδὴ μὲ ζηλεύουν . . . Γιὰ κύτταξέ τους ὅμως! ὅ,τι κάμνω ἐγώ, ἔπειτα τὸ κάμνουν κ' ἐκεῖνοι, καὶ ἂς τὸ κορϊδεύουν πρῶτα!

Ὁλόκληρον σύστημα φιλοσοφίας, βλέπετε, ὁ φίλος μου Μίμης, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μανίαν του! Καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μὲ ἀφοπλίζει πάντοτε τόσον καλά, ὥστε θέλω νὰ τὸν μαλώσω λιγάκι, καὶ δὲν εὑρίσκω ἐπιχειρήματα. Καὶ τώρα ἀκόμη, ποῦ δὲν τον ἀκούω, ἂν μ' ἐρωτήσετε, ἐλάττωμα εἶνε ἡ προτέρημα αὐτὴ ἡ μανία τοῦ μικροῦ μου φίλου; σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ δυσκολευθῶ νὰ σας ἀπαντήσω . . .

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι μου ἀρέσει πολὺ καλλίτερα νὰ βλέπω τὸν φίλον μου Μίμην, κομψὸν πάντοτε καὶ καθαρόν, μὲ φορέματα τῆς ὥρας, — παρὰ μερικὰ ἄλλα παιδιά, ἀπεριποίητα, ἀτημέλητα καὶ σχεδὸν ρυπαρά . . . Ἰδοὺ ἀμέσως ἕνα προτέρημα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ὁ φίλος μου Μίμης, ἀπέναντι ἄλλων παιδίων. Κι' αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον. Ἡ φιλοκαλία, ἡ κομψότης, καὶ προπάντων ἡ καθαριότης, εἶνε προτερήματα. Σημειώσατε καὶ ἕν ἄλλο: ὁ φίλος μου Μίμης δὲν ἐπιμελεῖται μόνον τὴν περιβολὴν τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά του τὸ ἴδιον. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα μὲ πένθιμα νύχια, ποτὲ μὲ λερωμένα μαλλιά· καὶ ἐννοῶ καλὰ ὅτι τὰ καθαρώτατα ἐκεῖνα φορεματάκια, σκεπάζουν ἕνα σωματάκι ἐπίσης καθαρώτατόν. Ἔπειτα, χάριν αὐτῆς τῆς κομψότητος, ὁ φίλος μου Μίμης δὲν παραμελεῖ τίποτε οὐσιωδέστερον· κ' ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά του εἶνε, καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, καὶ πιστὸς εἰς τὰ καθήκοντά του. Τὸ ἕνα δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο. Σᾶς εἶπα δὲ παραπάνω, ὅτι δὲν ἐξοδεύει, διὰ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν καλλωπισμόν, περισσότερα ἀφ' ὅσα ἄλλοι μὴ κομψευόμενοι, ἀπεναντίας ὀλιγώτερα. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἡ μανία τοῦ μικροῦ μου φίλου εἶνε προτέρημα, καὶ μάλιστα προτέρημα σπάνιον καὶ ἀξιοζήλευτον . .

Πάλιν ὅμως . . . δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴν ὁμολογήσω ὅτι κάτι τοῦ λείπει! Τοῦ λείπει ἡ ἁπλότης καὶ ἡ ἀφέλεια. Ἠμποροῦσε νὰ ἦτο κομψὸς καὶ καθαρός, χωρὶς νὰ κινῇ τὴν προσοχήν, χωρὶς νὰ κάμνῃ τοὺς φίλους του νὰ τὸν λέγουν κομψευόμενον. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ παρακάμνει. — ὅτι διδει πολὺ μεγαλητέραν προσοχὴν εἰς τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ, ἀφ' ὅσον ἔπρεπε νὰ δίδῃ ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του. Οὔτε εἰς τὰ κορίτσια ἴσως δὲν ἐπιτρέπεται τόσῳ μεγάλη φροντὶς καὶ σχολαστικότης· πολὺ ὀλιγώτερον εἰς τὰ ἀγόρια! Εἶνε λοιπὸν μία ὑπερβολή, καὶ εἰξεύρομεν ἀπὸ πολλὰς περιστάσεις, ὅτι κάθε ὑπερβολὴ καταντᾷ ἐλάττωμα. Ἐλάττωμα λοιπὸν καταντᾷ καὶ ἡ μανία τοῦ φίλου μου, μολονότι κατ' οὐσίαν εἶνε προτέρημα, — καὶ διὰ νὰ μείνῃ τοιοῦτον, πρέπει νὰ ψαλιδισθῇ ὀλίγον, νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερβολήν, νὰ γίνῃ «καθαριότης ἄνευ σχολαστικότητος, καὶ κομψότης ἄνευ ἐπιτηδεύσεως».

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ πρόγραμμα κάθε πολιτισμένου καὶ φιλοκάλου ἀνθρώπου, — εἴτε ἀνδρὸς εἴτε γυναικός, — ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιμελῆται τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ τόσον μόνον, ὅσον χρειάζεται, ὥστε ἡ ἐπιμέλεια αὐτὴ νὰ μὴ παραβλάπτῃ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τουλάχιστον νὰ μὴ κινῇ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, ὥστε νὰ ὑποθέτουν ὅτι τὴν παραβλάπτει. Διότι ὁ πολὺ κομψευόμενος αὐτὴν

τὴν ἐντύπωσιν κάμνει: οἱ ἄλλοι νομίζουν, — καὶ πολλάκις χωρὶς νὰ πατῶνται, — ὅτι δὲν ἔχει ἄλλην φροντίδα ἀπὸ τὰ ροῦχα του.

«Ὑποδεχόμεθα ἕνα ἄνθρωπον ἀναλόγως τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φορεῖ, καὶ τὸν προπέμπομεν ἀναλόγως τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἔδειξε.» — λέγει τὸ γνωμικόν. Χρειάζεται λοιπὸν καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Ἡ παραμέλησις τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε ἐλάττωμα, ὅσον καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιμέλεια.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Μαθηματικῶν:

Ὁ Καθηγητής: Δύο ταχυδρόμοι, *Γιαμτσιμτσίκε*, ἀναχωροῦν ἀπὸ μίαν πόλιν. Προτρέχει ὁ εἷς τοῦ ἄλλου 50 στάδια· διανύουν ὁ μὲν 8 στάδια κατ' ὥραν ὁ δὲ 10. Ποῦ θὰ συναντήσῃ ὁ δεύτερος τὸν πρῶτον;

Γιαμτσιμτσίκος :— Εἰς τὸ πρῶτον οἰνοπωλεῖον.

Δοκίμη ὑπὸ τοῦ Δεκεβάλου Ἐσπερινοῦ

* * *

Ἕνας Ἄγγλος :— Γιοῦ κὰν σπὴν ἴγγλις;

Ὁ μικρὸς Γιῶργος : — Σπίτι δὲν κάνουμε, ἀλλὰ καθήμεθα μ' ἐνοίκιον.

Δοκίμη ὑπὸ Α. Γ. Ταβουλαρίδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ 14η παράγραφος τοῦ Κανονισμοῦ τῶν Μ. Μυστικῶν. *Πολύγωμε Χρυσαλλίς*, λέγει: «Ὁ λαμβόνων τετράδιον διὰ τοῦ γραφείου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τοῦ γραφείου ἐπίσης ὀφείλει νὰ το ἀνταποδώσῃ. Ἂν τὸ ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται καθυστερῶν καὶ ἑπομένως νέαι του προτάσεις δὲν δημοσιεύονται.» — Ἂν εἶχες λοιπὸν δεκαθάση μὲ προσοχὴν τὸν Κανονισμόν, δὲν θὰ ἐξεπλήττεσο διὰ τὴν σημείωσιν ποὺ σου ἔστειλα.

Ἤκουσα κ' ἐγώ, *Πυρειοπόλα*, τὴν διάδοσιν, ὅτι Βούλγαροι λησταντάρται εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐν Τσοτυλίῳ Γυμνάσιον κ' ἔσφαξαν περὶ τοὺς πενηκοντα μαθητάς· καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπίστευσα, διότι τοὺς κακούργους αὐτοὺς τοὺς θεωρῶ ἱκανοὺς νὰ διαπράξουν πᾶσαν θηριωδίαν καὶ πᾶν ἔγκλημα . . . Ἀλλὰ κατόπιν ἔμαθα ὅτι ἡ εἴδησις ἦτο ψευδής κ' εὐχαρίστησα τὸν Θεὸν ποὺ σας διεφύλαξεν.

Ἡ ὡραία ἐπιστολή σου, *Ζαππὶς* [ΕΕ], μὲ τὸ ἄσμα, μοῦ ἐνθυμίζει ὅτι πραγματικῶς κάποιος εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ προσέξῃ εἰς τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος καὶ νὰ το γράψῃ μὲ τὸ ἀλφάβητον. Ὁ ὑπομονητικὸς αὐτὸς εὗρεν ὅτι ἡ ἀηδὼν ψάλλει ὡς ἑξῆς:

Τιού, τιού, τιού, σφέ, τιού, τουκά, τιό, τιό, τιό, τιό, — κουστιού, κουστιού, — τσκουό, τσκουό, τσόου, τσκουό, τσκουό, — τσιί, τσιί, τσιί, — κλ. κλ. ὅπως τὰ γράφεις καὶ σύ. Δὲν μένει τώρα παρὰ ἕνας μουσικὸς νὰ τονίσῃ αὐτὰς τὰς λέξεις διὰ φλάουτον, σύμφωνα μὲ τὸ κελάδημα, καὶ τότε ὅλοι θὰ ἠμποροῦν νὰ μάθουν νὰ τραγουδοῦν σὰν ἀηδόνια! . .

Εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς τὴν συνείδησίν σου ἥσυχην, *Κωπηλάτις Κύθνου*. Ἀφαιροῦσα ἐν ἢ δύο αὐγὰ ἀπὸ κάθε εἶδος διὰ τὴν γραφείον ἐπίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ. Ἂν τὸ ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται καθυστερῶν καὶ ἑπομένως νέαι του προτάσεις δὲν δημοσιεύονται.» — Ἂν εἶχες λοιπὸν δεκαθάση μὲ προσοχὴν τὸν Κανονισμόν, δὲν θὰ ἐξεπλήττεσο διὰ τὴν σημείωσιν ποὺ σου ἔστειλα.

Ἤκουσα κ' ἐγώ, *Πυρειοπόλα*, τὴν διάδοσιν, ὅτι Βούλγαροι λησταντάρται εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐν Τσοτυλίῳ Γυμνάσιον κ' ἔσφαξαν περὶ τοὺς πενηκοντα μαθητάς· καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπίστευσα, διότι τοὺς κακούργους αὐτοὺς τοὺς θεωρῶ ἱκανοὺς νὰ διαπράξουν πᾶσαν θηριωδίαν καὶ πᾶν ἔγκλημα . . . Ἀλλὰ κατόπιν ἔμαθα ὅτι ἡ εἴδησις ἦτο ψευδής κ' εὐχαρίστησα τὸν Θεὸν ποὺ σας διεφύλαξεν.

Ἡ ὡραία ἐπιστολή σου, *Ζαππὶς* [ΕΕ], μὲ τὸ ἄσμα, μοῦ ἐνθυμίζει ὅτι πραγματικῶς κάποιος εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ προσέξῃ εἰς τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος καὶ νὰ το γράψῃ μὲ τὸ ἀλφάβητον. Ὁ ὑπομονητικὸς αὐτὸς εὗρεν ὅτι ἡ ἀηδὼν ψάλλει ὡς ἑξῆς:

Τιού, τιού, τιού, σφέ, τιού, τουκά, τιό, τιό, τιό, τιό, — κουστιού, κουστιού, — τσκουό, τσκουό, τσόου, τσκουό, τσκουό, — τσιί, τσιί, τσιί, — κλ. κλ. ὅπως τὰ γράφεις καὶ σύ. Δὲν μένει τώρα παρὰ ἕνας μουσικὸς νὰ τονίσῃ αὐτὰς τὰς λέξεις διὰ φλάουτον, σύμφωνα μὲ τὸ κελάδημα, καὶ τότε ὅλοι θὰ ἠμποροῦν νὰ μάθουν νὰ τραγουδοῦν σὰν ἀηδόνια! . .

Εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς τὴν συνείδησίν σου ἥσυχην, *Κωπηλάτις Κύθνου*. Ἀφαιροῦσα ἐν ἢ δύο αὐγὰ ἀπὸ κάθε εἶδος διὰ τὴν γραφείον ἐπίσης ὀφείλει νὰ το

Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον, Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Διαβολογιατρὸν καὶ *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Βεατρίκην* καὶ *Χιουκχουρίστραν* — ἡ *Λάτρις* τοῦ *Ὡραίου* μὲ τὴν *Κερκυραίαν Ἀρπακειάδα, Λόρατον Πέπλον, Τζιριτζάντζουλαν* καὶ *Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου* — ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὸν *Κένταυρον, Ἀθακούμ, Εὐφυᾶ Βλάκα, Πύραμον* καὶ *Φάουστ* — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Ἑρημίτιδα, Ἀγριοβιολέτταν* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ὁ *Πύργος τοῦ Αἴφελ* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν* — ἡ *Κέδρος τοῦ Λιβάνου* μὲ τὴν *Ζαππίδα, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Κελαϊδίστραν, Ζουλέικαν* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* — ἡ *Ζαππὶς* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Κάκιαν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ζωηρὸ Ναυτάκι* (νὰ ποῦ ἔγινεν ὅπως ἤθελες·) *Ἀναστάσιον Σ. Δεσύλλαν* (μὲ πολλὴν μου εὐχαριστησιν ἀνέγνωσα τὰς περὶ τοῦ Σχολείου σας πληροφορίας· τώρα περιμένω καὶ τὰ «περισσότερα»·) *Χωλὸν Διάβολον* ([ΕΕΕ] ἀπὸ τὰ νέα σου Ἀλογοπαίγνια μοῦ ἤρεσε τὸ περὶ φλεβῶν, τὰς ὁποίας ἐσχέτισες μὲ τὸν Φλεβάρην· ὁ Ἀνανίας ὅμως σκέπτεται νὰ τα διακόψῃ, ἀφοῦ ἐμάθατε πλέον τὸν τρόπον νὰ γράφετε καὶ σεῖς· καιρὸς εἶνε· καὶ τὸ πολὺ κυριελέησον τὸ βαρύεται καὶ ὁ Θεός·) *Νιαγάραν* (δὲν σ' ἐννοῶ, φίλε μου· μοῦ γράφεις «νὰ τον συστήσω ἐκ Λαμίας, μὲ τὸ παλαιόν σου ἢ μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον, ἄνευ ἀρχικῶν, ἀλλὰ νὰ μὴ προσδιορίσω τὴν πόλιν·» μήπως συμβαίνει καμμία παρεξήγησις; μήπως κακῶς ἐνόμισα ὅτι κρύκεται περὶ συστάσεως ἀπόρου; πῶς θὰ τον συστήσω ἐκ Λαμίας, χωρὶς νὰ προσδιορίσω τὴν πόλιν;) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* ([ΕΕΕ] διὰ τὰς χαριτωμένας σου ἐπιστολάς· ναί, «ἂς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ παρόντα, τρέφοντες ἐλπίδας διὰ τὰ μέλλοντα»·) *Σπίνον* (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Πρόδικον τὸν Χῖον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Πλοῖον τοῦ Δουράβεως* ([ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἔκθεσις τῶν ἐν τῇ πόλει σας ἀπαισίων συμβάντων·) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ, Λευκὴν Μαργαρίταν* (ἔστειλα·) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* (τὸ εἶπα τοῦ Ἀνανία κ' ἔχάρη πολύ·) *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην, Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Ἀθῶαν Καρδίαν* (ὅλοι ἔλαβαν τὰ δῶρά σου καὶ μου ἔγραψαν νὰ σ' εὐχαριστήσω·) *Ἀταβύριον Ρόδου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἀλλὰ τὸ Π. Πνεῦμα κάπως βεβιασμένον· ἐγὼ τουλάχιστον ἐδυσκολεύθηκα νὰ το ἐννοήσω·) *Βράχον τοῦ Φαλήρου* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Δ. Δαϊσπύρον* (διὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου νὰποσταθῇς εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς πόλεώς σας·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Ὑπερήφανον Ἵππέα* (πῶς μου ἐφάνη τὸ διήγημά σου, αὐτὸ θὰ το μάθῃς ἀργότερα· ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι εἶνε ἀκόμη δυσεφάρμοστος· χρειάζονται πολλαὶ χιλιάδες δραχμῶν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ καταβληθοῦν ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς·) *Κίτρινο Ντόμινο* (δεκτόν·) *Ὀρειροπόλον Τύχην* (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη· βεβαίως, ὁ κ. Π. σ' ἐνθυμεῖται κάλλιστα·) *Κροκόδειλον* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μελετᾷς, καὶ περισσότερον μάλιστα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου, ἀφοῦ εἶσαι εἰς ἀνωτέραν τάξιν· πραγματικῶς, πρέπει νὰ θεωρῇς μεγάλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔλθῃς διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ναί, εὑρίσκετο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην· μὰ ὅλα τὰ βλέπεις ἐσύ; . . . ὄχι, δὲν σας ἀντελήφθησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ τράμ· ἦτο πολὺς κόσμος·) *Ἥλιον τῆς Νυκτὸς* (ὅταν δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, θὰ ἰδῇς πῶς ἐκρίθη τὸ διήγημά σου· νὰ μὴ κόπτῃς τὸν χάρτην τῶν Λύσεων· νὰ τον στέλλῃς ἀκέραιον, ἔστω καὶ ἂν μόνον μίαν λύσιν ἔγραψες·) *Κεφδῶν Ἑρμῆν* (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰ ἔγκασα μέσα εἰς τὸν κατακλυσὸν τῶν ἐπιστολῶν·) *Μεγιστέα* (καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχει ἡ Ζαππὶς αὐτὴ μὲ τὴν ἰδικήν μου· εἶνε πολλαὶ Ζαππίδες εἰς τὸν κόσμον!) *Λάτρην τῆς Δήμητρος* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, διότι μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται αὐτὸ ποῦ ζητεῖς· εὐχαρίστως δέχομαι νὰ μου στέλλῃς ὅσα ὁρίζει καὶ ἐπιτρέπει ὁ Κανονισμός, καὶ σου συνιστῶ νὰ τον ἀναγνώσῃς, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν παράπονα ὅταν μοῦ στέλλῃς Ἀσκήσεις π : χ : πρὶν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός·) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (κάμε ὅπως θέλεις· δι' ἐμὲ εἶνε τὸ ἴδιον·) *Ἐξόριστον Ἑλληνα, Ἄγγελον Χαρᾶς* (σοῦ εὔχομαι λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν πατρίδα·) *Κελαϊδίστραν* ([Ε] διὰ τὴν χαριεστάτην ἐπιστολήν· μακροσκελὴς ναί, ὄχι ὅμως καὶ ἐκτενής, — καὶ τοῦτο διὰ τὸ σχῆμα τοῦ χάρτου·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* (τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλε 2 δραχμάς, διὰ τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ ἐγγραφῆς Ἀπόρων· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἡφαίστειον τῆς Νεαπόλεως* (ἔστειλα·) *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ([Ε] ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς πρωτομαγιᾶς· παρομοία πληροφορία διὰ τὸ *Κεντρὶ* ἐξαναδημοσιεύθη, καὶ δι' αὐτὸ παραλείπω τὴν ἰδικήν σου. ἂν καὶ καλλίτερα διατυπωμένην·) *Κὺρ Μέντιον, Ροδίαν Κυνηγέτιδα* (ἡ ὁποία εἶνε πιστὴ ὁπαδὸς καὶ τῶν τριῶν ὑγιεινῶν παραγγελμάτων ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς προηγούμενον φύλλον·) *Γλυκεῖαν Ματιὰν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου·) *Κέδρον τοῦ Λιβάνου* ([Ε] πολὺ ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς· γράφε μου συχνὰ καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ συνειθίσῃς·) *Πράσινο Λαβιάρι* (ἂν ἡ ἰδέα ἦτο πρακτική, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ τὴν ἐπραγματοποιοῦσα·) *Ἑλληνοπούλαν* (εἶμαι βεβαία· πέντε τόμους διὰ τὰ βραβεῖα ἔστειλα· περιμένω ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν·) *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος* ([Ε] πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολή σου· αἱ λύσεις σου ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀφοῦ δὲν σε βαθθῇ κανείς· κάμνε δ τι εἰμπορεῖς καὶ μή σε μέλῃ·) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* (τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὡραῖον· ἔ, ἔμαθες νὰ γράφῃς γρήγορα μὲ τὴν γραφομηχανήν;) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([Ε] τί λαμπρὰ καλλιγραφία!) *Δακρυ τῆς Δυστυχίας* (ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχῃς ὑπομονήν·) *Μικρὸν Ναύαρχον* (ναί, εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὰ νέα σου·) *Φίλην τῶν Καλῶν* (ἔστειλα·) *Μικρὰν Ἀνθοκόμον* (κρῖμα τὰς Ἀσκήσεις! τί νὰ τας κάμω πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ; ἐφύλαξε τούλάχιστον ἀντίγραφον, νὰ μοῦ τας ξαναστείλῃς ὅταν θὰ προκηρύξω;) *Θ. Ἀκριτίδην* (ἔστειλα·) *Κάκιαν* (ὄχι μόνον διὰ σέ· τὸ μέτρον εἶνε γενικόν·) *Παλλάδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 *Μαΐου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τυπόνεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς:

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ

τῶν ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Παίδωνος*)

Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος μὲ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὡραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

Ὁ χάφτης τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

246. Λεξιγρίφος.

Μὲ δυὸ γράμματα καὶ μόνον
Ἂν στερθῇ ὁ στρατηγός,
Θὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον
Μέγας ἄναξ παλαιός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαλκιδαϊκῆς Νυκτός.

247. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Σῖγμα, βάλε Κάππα
καὶ ἀμέσως θὰ ἰδῇς,
Κάποιον στρατηγὸν ἀρχαῖον,
ἀπὸ ἄνδρα τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη, ὑπὸ τοῦ Ζώρλεγα.

248. Τονόγριφος.

Ὅπως ἔχει ἂν τάφῃσης,
Βασιλὶς ἀρχαία μένει·
Ἂν τὸν τόνον του κινήσῃς,
Ἕνα πρᾶγμα ποῦ θερμαίνει
Θὰ μᾶς γράψῃς μ' εὐκολία
Μά . . . χωρὶς ὀρθογραφία.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐτυχίας Β. Σολωμοῦ.

249. Πυραμὶς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἐπίρρημα τόπου
★ + ★ = Ἐπίρρημα.
★ ★ + ★★ = Δημητριακόν.
★★★ + ★★★ = Ἀρχαῖος ποιητής.
★★★★ + ★★★★★ = Ἡμέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλωκείας Πατρίδος.

250. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων.

Ἐργαλεῖον ναυτικὸν — ἐπίρρημα = ζῷον.
Ἐπίθετον — ἐπίθετον = Θεός.
Κράτος — Ἑβραῖος = Ἄνθη.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκωχάρτου.

251. Φύρδην-Μίγδην.

Ἦστ καδαῖσι τὸ ναγμένη
Ἐς μοτισπνένο οὔλμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρηΐου Βαλδινοῦ.

252—254. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* οἱωνδήποτε γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μῆλος, ἀμήν, εἶναι, Γέλων, Κλέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῶν Αἰθίων.

257. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηΐδα, τὰ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ τρίτα ἀρχαίαν βασίλισσαν.

1, Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. 2, Ποταμός. 4, Ἐπίρρημα Χρονικόν. 4, Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ. 5, Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνίμου.

258. Φωνηεντόλιπον.

γκ - τν - ρτν - κ - θ - σ - τχς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιθήκου τοῦ Βοσνίου.

259. Γρῖφος.

Μ κακ λῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουνάβεως.

260. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 156 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀντίστη Κωνσταντινίδου 1903.